

«Jeg! Send meg!» (Jes 6,8)

Kjære brødre og søstre,

Jeg ønsker å takke Gud for hele Kirkens innsats under feiringen av den ekstraordinære misjonsmåned i oktober i fjor. Jeg er overbevist om at dette stimulerte til misjonsvendt omvendelse i mange fellesskap, i linje med temaet «[Døpt og utsendt: Kristi Kirke på misjon i verden](#)».

I år, et år preget av lidelser og utfordringer på grunn av Covid-19-pandemien, fortsetter hele Kirken sin misjonsvandring i lys av de ord som vi finner i fortellingen om Jesajas kall: «*Jeg! Send meg!*» ([Jes 6,8](#)). Det er det evignye svaret på Herrens spørsmål: «Hvem skal jeg sende?» (ibid.). Dette [kall](#) kommer fra Guds hjerte, fra hans barmhjertighet som i den nåværende verdenskrise utfordrer både Kirken og hele menneskeheten. «Akkurat som disiplene er vi blitt overrumplet av en uventet og voldsom storm. Det har gått opp for oss at vi er i samme båt, alle svake og desorienterte, men samtidig viktige og nødvendige, alle kalt til å ro sammen, alle i behov for å trøste hverandre. I denne båten ... er vi alle, absolutt alle. Som disse disiplene, som i sin frykt med én munn sier 'vi går under' (vers 38), har også vi forstått at vi ikke kan fortsette hver for oss, men bare sammen» ([refleksjoner på Petersplassen 27. mars 2020](#)). Vi er virkelig skremte, desorienterte og redde. Smerte og død lar oss kjenne på vår menneskelige svakhet; men samtidig innser vi at vi alle deler en sterk lengsel etter liv og etter befrielse det onde. I denne sammenhengen byr misjonskallet – kallet til å gå ut av seg selv av kjærlighet til Gud og vår neste – seg som en anledning til deling, tjeneste, forbønn. Den misjon som hver enkelt av oss får seg betrodd av Gud fører oss fra et redd og lukket jeg til et nytt jeg, som i selvhengivelsen kommer til seg selv.

I korsofferet, der Jesu misjon blir fullbrakt (jf. [Joh 19,28–30](#)), viser Gud oss at [han elsker hver enkelt og alle](#) (jf. [Joh 19,26–27](#)). Og han ber om vår personlige beredvillighet til å bli utsendt, for han er Kjærligheten, som alltid går ut av seg selv i stadig misjonsbevegelse, for å gi liv. Av kjærlighet til menneskene sendte Gud Faderen sin Sønn, Jesus (jf. [Joh 3,16](#)). Jesus er Faderens Misjonær: Hans person og hans verk er i total lydighet til Faderens vilje (jf. [Joh 4,34](#); [6,38](#); [8,12–30](#); [Hebr 10,5–10](#)). For vår skyld ble han korsfestet og stod opp fra de døde, og i sin tur tiltrekker han så oss med sin egen Ånd inn i sin kjærlighetsbevegelse; Ånden besjeler Kirken, gjør oss til Kristi disipler og sender oss ut i verden og til alle folkeslag.

«Misjon, 'den utgående Kirke', er ikke et program, et forehavende å realisere ved viljestyrke. Det er Kristus som får Kirken til å gå ut av seg selv. Det er fordi Ånden driver deg og leder deg at du kan gå ut og forkynne evangeliet» ([Senza di Lui non possiamo fare nulla](#), Libreria Editrice Vaticana og San Paolo, 2019, 16-17). Det er alltid Gud som elsker oss først, og med denne kjærligheten møter han oss og kaller oss. Vårt personlige kall kommer av det faktum at vi er Guds barn i Kirken, hans familie, brødre og søstre i den nestekjærlighet som Jesus vitnet om. Men alle mennesker har sin menneskelige verdighet basert på det guddommelige kall til å være Guds barn, til i dåpens sakrament og i troens frihet å bli det de alltid har vært i Guds hjerte.

Allerede det å ha mottatt livet i gave er en implisitt invitasjon til å tre inn i selvhengivelsens dynamikk. Det er et frø som i de dømte finner sin modne form, som et gjensvar i kjærlighet, i ekteskapet eller i jomfruelighet for Guds rike. Menneskelivet blir til av Guds kjærlighet, og det vokser i kjærligheten og mot kjærligheten. Ingen står utenfor Guds kjærlighet, og i Jesu, Sønnens hellige offer på korset gjorde Gud ende på synden og døden (jf. [Rom 8,31–39](#)). For Gud blir det onde – selv synden – en utfordring til å elske stadig mer og mer (jf. [Matt 5,38–48](#); [Luk 23,33–34](#)). Den guddommelige barmhjertighet helbreder derfor menneskehetens opprinnelige sår, i påskemysteriet, og strømmer ut over hele universet. Som det universelle sakrament for Guds kjærlighet til verden fortsetter Kirken Jesu misjon i historien og sender oss overalt for at Gud gjennom vårt trosvitnesbyrd og evangelieforkynnelse fortsatt skal åpenbare sin kjærlighet og røre ved og forvandle hjerter, hoder, kropper, samfunn og kulturer, overalt og til alle tider.

Misjon er et fritt og bevisst svar på Guds kall. Men det er bare når vi lever i et personlig kjærlighetsforhold til den levende Jesus i hans Kirke at vi kan oppfatte kallet. La oss spørre oss selv: Er vi innstilt på å ta imot Den hellige ånd i vårt liv, til å lytte til misjonskallet – som ektefolk, som viede jomfruer eller som ordinerte prester – og overhodet i vårt daglige liv? Er vi villige til å bli sendt hvor det måtte være for å vitne om vår tro på Gud, den barmhjertige Fader, for å forkynne Jesu Kristi frelsesevangelium, for å delta i Den hellige ånds guddommelige liv og bygge opp Kirken? Er vi, som Maria, Jesu mor, innstilt på å stå til tjeneste for Guds vilje, uten forbehold (jf. [Luk 1,38](#))? Slik indre beredvillighet er meget viktig for å kunne svare Gud: «Jeg, Herre, send meg!» (jf. [Jes 6,8](#)). Og dette ikke i det blå, men i Kirkens og historiens nå.

Å forstå hva Gud sier til oss nå i pandemitiden er en utfordring også for Kirkens misjon. Sykdom, lidelse, frykt, isolasjon vil oss noe. Fattigdommen til den som dør alene, til den som er overlatt til seg selv, til den som mister arbeid og lønn, til den som står uten hus og mat, krever noe av oss. Når vi er nødt til å holde fysisk avstand til hverandre og være hjemme, inviteres vi til å gjenoppdage at vi trenger sosiale relasjoner og også fellesskapet med Gud. Denne situasjonen bør slett ikke øke vår mistro og likegyldighet, men tvert imot gjøre oss mer oppmerksomme på hvordan vi forholder oss til andre. Og bønner, der Gud røre ved og beveger vårt hjerte, åpner oss for våre søskens behov for kjærlighet, verdighet og frihet og også for vårt omsorgsansvar for hele skaperverket. Når det ikke er mulig å komme sammen som Kirke til eukaristifeiring, havner vi i samme situasjon som de mange kristne fellesskap som ikke kan feire messe hver søndag. I denne sammenhengen spør Gud oss igjen «Hvem skal jeg sende?» og forventer et raust og overbevist svar: «Jeg! Send meg!» ([Jes 6,8](#)). Gud fortsetter å søke etter noen å sende ut i verden og til folkeslagene for å vitne om hans kjærlighet, hans frelse fra synd og død, hans befrielse fra det onde (jf. [Matt 9,35–38](#); [Luk 10,1–2](#)).

Å feire Verdensmisjonsdagen er også å bekrefte at bønn, refleksjoner og vår materielle gaver er muligheter til aktiv deltagelse i Jesu misjon i hans Kirke. Den nestekjærlighet som uttrykkes ved kollekten ved liturgifeiringen tredje søndag i oktober har til hensikt å understøtte det misjonsarbeid som utføres i mitt navn av Den pavelige misjonsvirksomhet [[Missio](#)], for åndelig og materielt å hjelpe folkeslag og Kirker over hele verden, til frelse for alle.

Må den allerhelligste jomfru Maria, Evangeliseringens stjerne og De sorgfulles trøster, sin Sønn misjonsdiscippel, fortsette å gå i forbønn for oss og støtte oss.

Roma, Laterankirken, 31. mai 2020, pinsehøytiden
Franciscus